

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8552/2553

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต นายบรรจง ดอนพันช้าง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 300, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 23, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจุดชนเกิดในช่องเดินรถของจำเลยที่ 2 และในชั้นฎีกาโจทก์ก็การับว่าจุดชนอยู่ในช่องเดินรถของจำเลยที่ 1 ทำให้รับฟังเป็นยุติว่า เหตุรถชนกันมิได้เกิดจากจำเลยที่ 1 ขับรถล้ำเข้าไปในช่องเดินรถของจำเลยที่ 2 ดังนั้นหากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ต่างขับรถอยู่ในช่องเดินรถของตน ก็จะต้องไม่มีเหตุคดีนี้เกิดขึ้น ดังนั้นจึงจะนำข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 ขับรถในขณะเมาสุราและขับด้วยความเร็วสูงผ่านทางแยกตามฟ้องมาเป็นเหตุลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้จำเลยที่ 2 ได้รับอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา 300 หาได้ไม่ เพราะข้อเท็จจริงตามที่โจทก์บรรยายฟ้องนั้น การที่รถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกันมิได้เป็นความผิดของจำเลยที่ 1 แม้จำเลยที่ 1 จะให้การรับสารภาพ ศาลก็ต้องพิพากษายกฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่งโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43, 78, 157, 160 วรรคหนึ่ง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องเป็นคดีใหม่ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (4), 78 วรรคสอง (ที่ถูก มาตรา 78 วรรคหนึ่ง), 157, 160 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส กับฐานขับรถโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียว เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี ฐานหลบหนีไม่ให้ความช่วยเหลือตามสมควร

คำพิพากษา

และไม่แสดงตัวแจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงาน จำคุก 2 เดือนรวมจำคุก 1 ปี 2 เดือน จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 7 เดือน จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุ มีผู้ได้รับอันตรายสาหัสและทรัพย์สินเสียหาย และฐานขับรถโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียว สำหรับโทษจำคุกฐานหลบหนีไม่ช่วยเหลือไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เปลี่ยนเป็นกักขังแทนมีกำหนด 1 เดือน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงตามที่โจทก์บรรยายฟ้องรับฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 กระทำผิดฐานขับรถ

โดยประมาทหรือน่าหวาดเสียว และฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้จำเลยที่ 2 ได้รับอันตรายสาหัส ตามที่จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์บรรยายฟ้องคือ จำเลยที่ 1 ขับรถบรรทุกกระบะหมายเลขทะเบียน บร 4609 ขอนแก่น แล่นไปตามถนนสายคอนสาร - ห้วยยาง ซึ่งเป็นถนนสองช่องทางจราจร รถวิ่งสวนกันไปได้ โดยจำเลยที่ 1 ขับรถด้วยความเร็วสูงในขณะที่เมาสุราแล่นในช่องเดินรถด้านซ้ายจากทางตำบลห้วยยางมุ่งหน้าไปทางอำเภอคอนสาร และเมื่อถึงทางแยกตัดกับถนนระหว่างหมู่บ้าน จำเลยที่ 1 ยังคงขับรถผ่านทางแยกดังกล่าวด้วยความเร็วสูงจึงเกิดเฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน ขยง ขอนแก่น 929 ซึ่งจำเลยที่ 2 เป็นผู้ขับออกมาจากถนนสายไปบ้านนาบัวซึ่งตัดกับถนนสายคอนสาร - ห้วยยาง โดยเมื่อจำเลยที่ 2 ขับรถจักรยานยนต์ไปถึงทางแยกดังกล่าว จำเลยที่ 2 ได้เลี้ยวซ้ายเข้าถนนสายคอนสาร - ห้วยยาง มุ่งหน้าไปทางตำบลห้วยยาง โดยไม่หยุดรถและไม่ตรวจดูว่ามีรถคันอื่นแล่นอยู่บนถนนสายคอนสาร - ห้วยยาง กำลังจะแล่นผ่านทางแยกนั้นหรือไม่ จึงเกิดเหตุคดีนี้ขึ้น แต่โจทก์ก็ได้บรรยายฟ้องว่าจุดชนเกิดในช่องเดินรถของจำเลยที่ 2 ยิ่งไปกว่านั้น ในชั้นฎีกาโจทก์ยังบรรยายฎีการับว่าจุดชนอยู่ในช่องเดินรถของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการเสริมข้อเท็จจริงในคำบรรยายฟ้องให้รับฟังเป็นยุติว่า เหตุรถชนกันมิได้เกิดจากจำเลยที่ 1 ขับรถล้ำเข้าไปในช่องเดินรถของจำเลยที่ 2 ซึ่งขับเลี้ยวซ้ายออกมาจากถนนสายไปบ้านนาบัวด้านขวาของจำเลยที่ 1 เข้าสู่ถนนสายคอนสาร - ห้วยยาง แต่มุ่งหน้าไปทางตำบลห้วยยาง ทิศทางตรงกันข้ามกับรถบรรทุกกระบะที่จำเลยที่ 1 ขับ เมื่อข้อเท็จจริงมีเพียงเท่านี้ หากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ต่างขับรถอยู่ในช่องเดินรถของตน ก็จะต้องไม่มีเหตุคดีนี้เกิดขึ้น ดังนี้ จึงจะนำข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 ขับรถในขณะเมาสุราและขับด้วยความเร็วสูงผ่านทางแยกตามฟ้อง มาเป็นเหตุลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้จำเลยที่ 2 ได้รับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 หาได้ไม่ เพราะจากข้อเท็จจริงตามที่โจทก์บรรยายฟ้องมานั้น การที่รถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกันมิได้เป็นความผิดของจำเลยที่ 1 ดังนี้ แม้จำเลยที่ 1 จะให้การรับสารภาพ ศาลก็ต้องพิพากษายกฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามการที่จำเลยที่ 1 ขับรถในขณะเมาสุราและขับด้วยความเร็วสูง ย่อมเป็นความผิดฐานขับรถด้วยความประมาทหรือน่าหวาดเสียวตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4) ซึ่งโจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 มาด้วย จำเลยที่ 1 จึงยังมีความผิดฐานนี้ตามที่ให้การรับสารภาพ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายกฟ้องในความผิดทั้งสองฐานทั้งหมด ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ในฐานความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4), 157 อีกกระทงหนึ่ง ปรับ 800 บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงลงโทษปรับ 400 บาท เมื่อรวมกับโทษกักขัง 1 เดือน ฐานหลบหนีไม่ช่วยเหลือ ไม่แสดงตนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ คงลงโทษจำเลยที่ 1 กักขัง 1 เดือน และปรับ 400 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โดยหากต้องกักขังแทนค่าปรับก็ให้นับโทษต่อจากโทษกักขัง 1 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

องค์คณะ

สมชาย จุลนิติ · วีระพล ตั้งสุวรรณ · สุนทร ทรงฤกษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th ·

